

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 261/07
21.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Националне службе за запошљавање из Београда 0031-10412-925/2006 од 30.11.2006. године, у предмету остваривања права на новчану накнаду због незапослености, у нејавној седници већа одржаној дана 21.06.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Филијале Нови Сад број 104-4657/06-0420 од 05.09.2006. године, којим решењем је одбијен захтев тужиље за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

Тужиља је у тужби оспорила законитост решења туженог органа истичући да се заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и на погрешној примени материјалног права. Сматра да јој припада право на новчану накнаду због незапослености с обзиром да је она била у радном односу на одређено време, али јој је радни однос престао на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, услед технолошких, економских и организационих промена које су се догодиле код послодавца. Како право на новчану накнаду за случај незапослености, у смислу члана 9. став 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености припада и незапосленом који је био у радном односу на одређено време, сматра да су погрешили управни органи када су је одбили од захтева за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган остаје при разлозима из образложења оспореног решења са предлогом да Врховни суд тужбу тужиоца одбије као неосновану.

По размотрењу тужбе, одговора на тужбу и свих списа овога спора, Врховни суд Србије је нашао да тужба тужиље није основана.

Неосновано се тужбом тужиље указује на незаконитост решења туженог органа.

Правилно је у поступку код управних органа утврђено чињенично стање у овој управној ствари, па је правилно поступио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, а којим је тужиља одбијена од захтева за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

Правилно је првостепени орган утврдио одлучне чињенице у овој управној ствари, према којима је тужиљи код послодавца престао радни однос заснован на одређено време на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду, којом одредбом је предвиђено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских и организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Међутим, овом разлогу за престанак радног односа претходи обавеза послодавца утврђена одредбом члана 153. истог Закона, према којој је послодавац дужан да донесе програм решавања вишка запослених ако утврди да ће због технолошких, економских и организационих промена у оквиру периода од 30 дана доћи до престанка потребе за радом запослених, али се ова одредба односи само на запослене на неодређено време, какав статус тужиља није имала код њеног послодавца, будући да је била у радном односу на одређено време од 6 месеци.

Услове за остваривање права на новчану накнаду за време незапослености предвиђа Закон о запошљавању и осигурању за случај незапослености («Службени гласник РС» бр. 71/03 и 84/04), који у члану 109. став 1. предвиђа пет основа за стицање права на новчану накнаду, између осталих, у тачки 1. због престанка потребе за обављањем послова у складу са законом. Ова одредба има у виду престанак радног односа у складу са Законом о раду.

Будући да је тужиљи радни однос код послодавца престао на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о

раду, који основ за престанак радног односа се односи само на лица запослена на неодређено време, те имајући у виду да је тужиља код послодавца била у радном односу на одређено време, то је правилан закључак управних органа да тужиљи радни однос код послодавца није престао у складу са Законом о раду, због чега тужиља не може да оствари право на новчану накнаду за време незапослености у складу са цитираном одредбом члана 109. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Наводи тужиље изнети у тужби да је према одредби члана 109. став 2. овог Закона признато право на новчану накнаду и незапосленима који су били у радном односу на одређено време не мења закључак суда о законитости оспореног решења, будући да начелно, запослени у радном односу на одређено време имају иста права као и запослени на одређено време, али само под условом ако им је радни однос престао на законом утврђени начин. Таква ситуација не постоји у односу на њу, будући да је у односу на тужиљу решењем о престанку радног односа коришћен основ који се односи на запослене на неодређено време, а није спорно да је тужиља била у радном односу на одређено време па такав основ за престанак радног односа из решења послодавца не води стицању права на новчану накнаду за случај незапослености.

Са изнетих разлога, тужба тужиље није основана, па је Врховни суд поднету тужбу одбио одлучујући као у диспозитиву пресуде у смислу члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 21.06.2007. године, У. 261/07

Записничар Председник већа-судија

Руџа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж